

Glasnik Svetog Jurja

List Župe Sveti Juraj u Trnju
godina 3.(2006) br.7

BL. ALOJZIJE
STEPINAC

INTERVJU:
JOSIP FAJIĆ

OCEKIVANJA
U MOLITVI

INTERVJU:
JOSIP SABOL

Bog mira

Bože, i danas
mi je potreban Tvoj mir.
Da s mirom uđeš u moju sobu
i moje maleno srce
u dušu mojega naroda
i da ostaneš tu.
Volim, moj Bože
što se tako zoveš.
Moj Bog je
Bog mira.

V. Juzbašić

Put

Svaki put ima svoj cilj.
Put je često težak.
Često je lak.
Put je ponekad prašnjav,
ponekad bjesni nad njim oluja.
Ipak i taj put vodi k cilju.
I mi ljudi imamo cilj!
Bog je naš cilj.
Ali put do njega nije uvijek lak.

SADRŽAJ:

Uvod

(3)

Očekivanja u molitvi

(4,5,6,7)

Intervju s Josipom Sabolom

(8,9,10,11)

Bl. Alojzije Stepinac

(12,13)

Pjevački zbor lječnika iz Zagreba

(14)

Blagoslov mozaika Blažene

Djevice Marije Kraljice

(15)

Igrokaz "Isus u Peharčeku"

(16)

Prikaz živih jaslca

(17)

Prinos darova

(18)

Statistike

(19,20,21)

Svetodurski zvonar

(22)

Humor

(23)

LIST UREĐUJU: mladi župe Sveti

Juraj u Trnju.

Kontakt telefon:

Župni ured:628-011

Dragi moji župljani!

Sjećamo li se kad smo bili dijete, kako smo se rado igrali i među mnogim igrama predstavljali si oca, trgovca, svećenika, liječnika, vojnika... Svatko je najrađe htio biti učitelj i ništa nije draže bilo, već sjesti za stol, držati prijateljima predavanje, paziti na red i mir. Uzrok je tome bio što više nismo željeli biti maleni, da nas drugi smatraju djecom. Mi smo željeli da budemo odrasli ljudi, da možemo druge odgajati, da nam se povjeri kakva važna zadaća i da imamo neke moći i vlasti nad drugima. Uzmimo da nam je u ono doba u istinu bilo povjerena kakva važna zadaća, npr. odgoj jednog malog djeteta i još kad bi to dijete bilo od nekog utjecajnog čovjeka u društvu, kako bi mi na to dijete pazili, sa kakvim bi ga marom i brigom odgajali. Pazili bi njegove igre, njegove knjige, navike i na sve što bi to dijete moglo zanimati. Bojali bi se za njegove mane i pogreške jer bi bili odgovorni pred njegovim ocem koji nam je dijete povjerio. To dijete morali bi prihvatiti kao svoje.

Dragi župljani i mi smo na Božić

prihvatili dijete Isusa, Nebeskog Oca i njegovu Majku Mariju. Kakvi ćemo biti prema tom djetetu, kako ga budemo učlanili u svoju obitelj, još više u svoje srce. Odgovorimo si sami na to pitanje.

Pred Vama je novi broj našeg župnog glasnika. Mogao bih Vam odmah reći kako je lijep, sadržajan, ali prepuštam ga Vama da ga listate, još više kad pročitate, ponudite i drugima, pa da se ime naše župe prenosi na generacije.

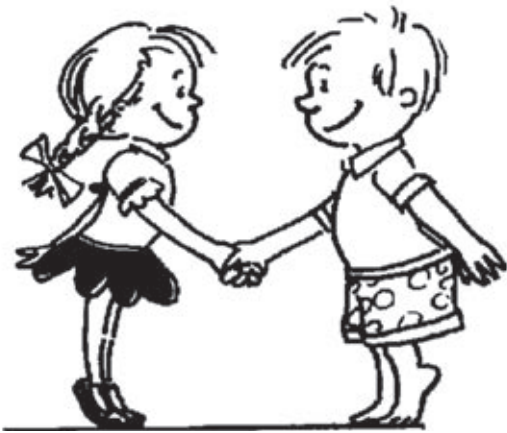
U ovoj godini svima Vama dao Bog mira i Božjeg blagoslova u obiteljima.

Darko, župnik

OČEKIVANJA U MOLITVI

Ima susreta od kojim mnogo očekujemo, a isto tako i onih, od kojih očekujemo malo ili ništa. Nekoga možemo susresti planirano ili slučajno, željeno ili neželjeno. Možemo nekoga potražiti, tj. otići k njemu ili taj netko može doći k nama.

Ukoliko planiramo susret, vjerojatno to činimo s izvjesnim manjim ili većim očekivanjima. Možda bismo same sebe trebali upitati što zapravo očekujemo od susreta. Ako se sretnemo slučajno, može nam se dogoditi da se iz nekog razloga u nama probudi izvjesno očekivanje, premda ne mora tako biti.

Mnogo toga možemo očekivati od svakog pojedinog susreta. Ovisi o tome s kim se susrećemo, te koje su trenutno naše potrebe (duhovne ili materijalne). I naša očekivanja ovise o našem trenutnom raspoloženju osobe ili osoba koje susrećemo.

U svakom slučaju susret od kojeg nešto očekujemo (da ćemo nešto primiti ili dati) sam po sebi je kvalitetniji od onog u kojem se susrećemo iz čiste navike, od onog iz kojeg ne očekujemo ništa.

MOLITVA KAO SUSRET

Molitva je susret. Moj osobni susret s mojim Bogom. Ukoliko želim susresti Gospu ili nekog od stanovnika neba, onda je to susret s tom osobom, ali opet i s Bogom. Naime, u molitvi ne možemo susresti nikoga, a da nam to ne "omogući" Duh Sveti. U našem svagdanjem životu ljude možemo susretati i bez izravnog uplitanja Boga, no u molitvi je to drukčije. Tako npr. susrećući Gospu nikako ne bismo trebali biti nesvjesni činjenice da je zapravo susrećemo ili "pronalazimo" u društvu Boga. Pozdravljajući je kazujemo joj: "Gospodin s tobom", svjesni činjenice da nas Bog vidi i čuje kad "razgovaramo" s njom.

Mnogi misle kako je molitva razgovor, no molitva je daleko više od razgovora. Molitva je čitav susret s Bogom.

Taj susret u mnogom je sličan onim našim svakodnevnim “zemaljskim“ susretima, a ipak se od njih jako i razlikuje. Jedna od važnih zajedničkih crta svakako je očekivanje. Boga zaista možemo susresti planirano i neplanirano, željno i neželjeno, s očekivanjem i bez očekivanja.....

UVJET BOŽJE INTERVENCIJE

Razmišljajući o svojoj osobnoj molitvi došao sam do zanimljivih misli, koje su iz korijena promijenile moj način molitve i još ga uvijek mijenjaju. Htio bih da svaki moj susret bude s punim očekivanjem i to prvenstveno stoga što znam da i moj Bog tako želi.

Svijet je danas više nego ikad potrebit Božjeg milosrđa. Milijuni ljudi još nisu čuli poruku Evanđelja, milijuni ljudi žive u teškom grijehu, milijuni ljudi pate, a ne vide svrhu onoga što im se događa. Svijet je pun ratova, gladi, ugnjetavanja i smrti. Mnogi su ljudi usamljeni, ogorčeni,

neshvaćeni i žive s dubokim osjećajem odbačenosti.

Isus Krist umro je i za svakoga od njih, a ne samo za nas, no njegova milost dolazi samo onima kojima je posredovana. Bog nije pristran i može djelovati samo po

molitvama svoje Crkve, tj. svakog vjernika koji pripada Crkvi. Bog silno očekuje u svakom mojem susretu s njim da ću moći “otvoriti“ svoje srce u očekivanju da njegova milost poteče potrebitima. Njegovo je očekivanje onoliko veliko koliko je velika i

patnja ljudi na svijetu.

Kad bi Bog mogao pronaći dovoljno ljudi koji puno “očekuju“ mogao bi svojim milosrđem promijeniti svijet. No na žalost naša su očekivanja često vrlo malena, često su tako skromna. Đavao tu odmah nadoda riječ ponizna! Nikako ne mogu shvatiti vjernike koji iz poniznosti očekuju od Boga malo ili ništa. Zar im je srce toliko zatvoreno da ne vide koliko je ovom svijetu potrebno Božje milosrđe?

MOLITVA KAO AKCIJA

Bog nas poziva na ljubav. Da ljubimo jedni druge kao što je on ljubio nas. Analizirajmo svoje molitve i zapitajmo se za što to molimo, na koji način molimo i s kojim očekivanjima, pa ćemo lako moći prosuditi kakvo nam je srce. Kako ćemo primiti vjeron ako ne tražimo vruće iščekujući?

Mnogi vjernici mole Isusa da im učini srca po svojem srcu. Što bi se dogodilo kad

mjesec dana svaki dan pedesetak puta izmolili molitvu: "Isuse blaga i ponizna srca učini srce moje po srcu svome!?"

A zamislimo što bi se dogodilo kad bi osim te molitve intenzivno bar sat vremena taj mjesec razmišljali o ljudima na čitavom svijetu kojima je silno potrebno Božje milosrđe da se spase ili da im Bog smanji patnju! To je molitva u akciji!

Apostol Pavao kaže da moli duhom, ali isto tako i umom. Umom počinjemo, a duh tada preuzima našu molitvu. Duh i um vrlo mi se često isprepliću u molitvama, tako da je ponekad teško ocijeniti gdje jedno prestaje a drugo počinje. Duh Sveti vodi u molitvi i duh i um.

ILIJIN DUH

Prorok Elizej silno je želio i dobio u nasljeđe Ilijin duh. Ilija je bio čovjek kojega je Bog upotrebljavao. Njegov duh nije ograničavao Božje djelovanje. Ilija je bio pun očekivanja i Bog ga je upotrebljavao. On je poznavao Boga duhom i umom. Zakon Božji bio je utkan u njegovo razmišljanje. Sve

je to Elizej znao, te je zato tražio najviše što je mogao dobiti. Elizej je znao da Izrael neće više imati tako silnu Božju zaštitu i vodstvo, ako Ilijin duh ne otpočine na njemu.

Znamo da su se životi apostola zaista promijenili tek onda kad je Isus puhnuo u

njih i udahnuo im svoga duha. Taj Isusov duh jest Duh Sveti. Do tada su bili u Jeruzalemu, a onda su se vrlo brzo raspršili po cijelom svijetu jer Bog želi da njegovo evanđelje dođe do nakraj svijeta. Primivši Isusova duha njihovi su se životi promijenili, a na Pedeseticu primili su silu potrebnu za naviještanje evanđelja.

To i nama treba: Isusov duh da vidimo svijet njegovim očima i silu Duha Svetoga da možemo osvjedočiti taj isti svijet u istinost evanđelja.

SKROMNI I PONIZNI

Pokušajmo razmisliti što Bog od nas očekuje kad dolazimo na susret s njim u molitvi! Sigurno očekuje da naš duh bude spreman posredovati milosrđe za druge. No ako je naše srce zatvoreno, uvijek ćemo misliti kako nismo dovoljno dobri ili "savršeni" za posredovanje Božje milosti. To je velika

zabluda. Jer čim počnemo sami sebe vrednovati (pozitivno ili negativno), polako se stavljamo na mjesto koje pripada Bogu.

Kad Bog želi po meni nešto učiniti, reći ili dati, na želim ga u tome spriječiti pričama o svojim slabostima, grijesima ili o svojoj (ne)dostojnosti. Bog me poznaje i zna sve moje slabosti. Toliko je puta po meni učinio silne stvari; kad god sam “zaboravio” misliti o sebi i počeo misliti o onima, kojima je milost bila upućena.

Skromna molitva pokazuje zatvoreno, ali ne i ponizno srce. Ponizno srce prima od Boga, a da ničim nije zaslužilo, ne gleda sebe, ne primjećuje svoju ulogu, ali itekako prima da bi moglo posredovati potrebitima. Ponizni “propuštaju” da Božja milost teče drugima kroz njih, osobnom svetošću. Ponizni znaju primati kao sluge beskorisni (kao ono o čijoj “svetosti” to ne ovisi) dok oholi – razmišljajući o sebi – sebično uskraćuju milost drugima.

U svakoj molitvi od susreta s Bogom očekujemo mnogo za sebe, a još više za druge. Jednodušni sam s njim u tome da je svijetu potrebno njegovo milosrđe i znam kao ne treba da svojom slabošću ograničavam njegovu ljubav. Bog me ljubi usprkos tome što sam slab. Moja ga slabost ne sprečava da mi se približi. Zašto bi ga onda trebala sprečavati da po meni djeluje? Ako želim onda I očekujem! Ako očekujem onda I vjerujem!

MISLI SV. TEREZIJE

Na kraju nadodajem razmišljanja sv. Terezije od djeteta Isusa iz njezine knjige “Povijest jedne duše”.

“Kao dijete svjetlosti shvatila sam da su

moje želje da budem sve, da obuhvatim sva zvanja, bogatstvo koje bi me lako moglo učiniti nepravednom, zato sam se poslužila njima da sebi pribavim prijatelje ... Sjetivši se elizejeve molitve ocu Iliji, kad se usudio moliti od njega njegov dvostruki duh (usp. 2 Kr 2,9), pomolila sam se pred anđelima i svecima i rekla im: “Ja sam najmanje stvorenje, poznajem svoju bijedu i slabost, ali znam i to koliko plemenita i velikodušna srca rado čine dobro, zaklinjem vas, da me uzmete kao svoje dijete, jedino će vama pripasti slava koju steknem vašom pomoći, ali udostojte se uslišati moju molitvu, znam da je presmiona, ali usudujem se moliti vas da dobijem vašu dvostruku ljubav!”

Usudimo se moliti I očekivati da ćemo primiti!

Intervju s Josipom Sabolom

1. Hvaljen Isus i Marija! Molimo Vas da se kratko predstavite?

Josip Sabol, rođen u Hodošanu 1938.god. Studirao sam u Zagrebu, Rimu, Minchenu i Darmstadtu. Još za vrijeme studija u Rimu bio sam zaređen za svećenika Zagrebačke nadbiskupije u Rimu 1965., mladu misu sam imao najprije u Rimu, a godinu dana kasnije u rodnoj župi Sveti Juraj u Trnju. Te iste godine sam nastavio studije u Rimu: položio sam licencijat u filozofiji i doktorat u teologiji sa specijalnim područjem moralne teologije. Godine 1970.sam se vratio u Zagreb i bio sam imenovan asistentom pri katedri za moralnu teologiju. Dva semestra sam vršio ovu službu. Dozvolom nadbiskupa Kuharića sam otišao u Njemačku, u Darmstadt, da bih studirao socijalno-političke znanosti. Postavši magistar ovih znanosti ostao sam u Darmstadtu kao profesor etike, filozofije religije i socijalnih znanosti najprije na Pedagoškoj Akademiji, a onda na klasičnoj gimnaziji. Istovremeno sam godinama „gostovao“ na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu predavajući posve novi predmet „pastoralna sociologija.“ Službeno se sada nalazim u mirovini, ali bez miro-

vanja što se tiče znanstveno-pedagoškog i pastoralnog djelovanja.

2. Sigurno znate onu međimursku „Međimurje kak si lepo ravno, vu njem stoji hodošansko selo...“ pa recite, jeste li ponosni na Vaše mjesto i nosite li ga u srcu?

Ponosan može biti čovjek zapravo samo na ono što je stvorio, učinio. Iskreno rečeno ovu riječ baš ne volim. Što hoćemo reći s „ja sam ponosan na...“? Kako se osjeća i ponaša čovjek koji je ponosan? Odgovori na ova pitanja su često negativni na adresu tzv. ponosnog čovjeka. Ja radije kažem da sam zahvalan Bogu što sam se rodio u Hodošanu, jer mi je to malo selo pružilo duhovni horizont otvorenosti prema svijetu, dalo mi je optimistički stav prema životu i omogućilo mi je zdravi osjećaj nezadovoljstva s onim što smo imali - bili samo naime siromašni- i time volju i dinamiku za postizavanje boljeg u životu. Sposobnost za to nam daje dragi Bog. Ponosu ovdje nema mjesta nego zahvalnosti Bogu, jer je istinita izreka: Što se hvališ i napuhavaš; zar si zaboravio na to: sve što imaš i posjeduješ primio si od drugih i konačno od Boga. To su izvori tvojih sposobnosti. Jedan od njih je u mom slučaju sigurno moje drago hodošensko selo. Zato ga volim i svuda nosim u svom srcu kao što puž svuda sa sobom nosi svoju kućicu.

3. Osjećam da sam Vam dotakao i djetinjstvo, biste li nam kratko opisali svoje djetinjstvo?

Stariji ljudi zapravo ne mogu posve razumjeti djetinjstvo. Djeca su ona koja ga doživljavaju, ali ona nam ne mogu to izreći riječima, pojmovima. Tako se događa da mi zreli ljudi opisujemo djetinjstvo po svom

shvaćanju, kao promatrači izvana. Da li time zahvaćamo cijelu istinu o djetinjstvu kao jednoj periodu ljudskog života, sumnjam. U tom smislu mogu reći da kao djeca nismo imali baš povoljne uvjete za sveopći razvitak onoga što je Bog Stvoritelj usadio u našu dušu. To pokazuje među ostalim i činjenica da smo samo trojica od našeg godišta - a bilo je to jako godište s a,b,c i d razredom-pošli na studije.

svijet, najprije u Zagreb, a onda u široki svijet.

5. Kako Vam je prolazilo vrijeme školovanja, donosite još veću odluku, nastavljate njegovati svoj poziv i u bogosloviji, pa nam opišite te godine?

Time je bio zacrtan moj životni put ne znajući pravo kuda će me voditi i kamo konačno dovesti. Prvih godina u sjemeništu na Šalati u Zagrebu

4. Odlazite se školovati u Zagreb, krećete u sjemenište, kako ste donijeli odluku?

Negativni preduvjeti za djecu dolaze do izražaja i u mom slučaju. Da nije bilo mog mudrog učitelja, ja bih danas bio najvjerojatnije seljak ili zemljoradnik s većom ili manjom familijom. No „pa što onda? Zar nije to časni Božji put kroz život? Koji puta si mislim da bih bio čak zadovoljniji da sam ostao na selu. Mnoge tzv. intelektualne probleme ne bih imao koje imam sada kao intelektualac i čovjek od znanosti. Mnogo znati donosi obično sa sobom veliki nemir u dušu čovjeka. Znanje ne oslobađa čovjeka, niti ga čini sretnim, jer znanje nije automatski povezano s istinom. Istina oslobađa čovjeka, istina čini čovjeka sretnim, a to je za nas kršćane Isus Krist: „Ja sam put, istina i život“. Dakle: ja nisam donio odluku da ću poći u sjemenište, na više škole. To pravo ondašnja djeca nisu imala. Odluku je donio moj otac na veliki pritisak mog učitelja. „Vinko, učinit ćete veliku grešku ako sina ne dadete u daljnju školu. Šteta je za maloga da bude seljak“, reče moj učitelj. Tako sam ja kao 11-godišnji dječak „morao“ napustiti naše malo selo i poći u nepoznati

sve se nekako odvijalo kao u podsvijesti. Bilo mi je doduše prisutno u glavi da ću jednom postati Velečasni-i da se budem onda vozio na kočiji na sprovodu dok svi drugi pješice po blatu: to sam naime promatrao kao dječarac s prozora jer je svaki sprovod prolazio pokraj naše kuće; i moram reći da mi se to jako dopalo kod Veličasnoga. Možda je već to bio znak poziva ili povod za želju da i ja budem takav gospodin? No, dubinu svećeničkog zvanja nisam mogao shvatiti tih prvih godina u sjemeništu. Za to su se pobrinuli naši odgojitelji oci Isusovci. Oni su uložili sve svoje umijeće da nas pripreme za svećenike. Da li je netko pozvan da bude svećenik, to su konačno oni odlučivali. Primjerice, moj duhovnik je sumnjao da li ja imam zvanje, jer sam bio jako zaljubljen u nogomet, bio sam prava nogometna zvijezda. Neke od kolega su htjeli izbaciti iz sjemeništa jer su potajno pušili ili jer su išli bez dozvole na utakmicu Dinamo – Hajduk. Svakako je činjenica: u prvom razredu nas je bilo 110 ili više, a samo 22 smo postali svećenici. Među njima i naš biskup Marko Culej-zajedno smo proživjeli 11 godina: 8 na Šalati u gimnaziji i tri u bogosloviji. Biskup

Marko je trebao sa mnom zajedno ići na studije, ali nije dobio pasoš. Bio je izvrstan đak i student. Stoga je samo logično da je danas izvrstan biskup.

6. Prvi put kao dijete odlazite u „bijeli svijet u Zagreb“, no sad već drugi put odlazite, ali ovaj put malo dalje, na doktorat u stranu zemlju, koju ? (i kako je bilo ponovno sve ostaviti...)

Tako su se naši putovi razdvojili. Na preporuku mog profesora Kuničića poslao me nadbiskup Šeper na studije u Rim, 1963. godine. Dolaskom i boravkom u Rimu mnogo toga se promijenilo u mom životu. Papinsko Sveučilište Gregorijana u Rimu na kojem sam studirao je kao košnica pripadnika gotovo svih nacija na svijetu. Kako sam se na početku mog boravka u toj sredini osjećao malim, provincijalnim, ograničenim ! Malo Međimurje s mojim Hodošanom je postalo još manje nego jest, gotovo nevidljivo, ali sam ga uvijek čuvao u srcu. Što sam dulje boravio u velikom svijetu, upoznavajući široke horizonte svjetske kulture, to mi je naše malo Međimurje postojalo sve draže, intimnije, dragocjenije. Hodošenski sam Međimurec i to sam ostao do danas usprkos svom mojem kozmopolitskom iskustvu. Međimurski-hodošenski- govorim de gojd mi se frefi prilika, to mi nikaj ne smeta za moj latinski, talijanski, njemački, francuski ili engleski. Kad balašturim hodošenski, misli Talijan da govorim njemački, a Njemac pak misli da govorim engleski. Tu se vidi da se na koncu konca ljudi ne sporazumijevaju kroz jezik-iako se tako misli-nego srcem i intuicijom.

7. Opet doznajem da ste i tamo imali poznatog kolegu, a to je bio Adalbert Rebić, naš poznati bibličar, prevoditelj, profesor na

KBF-u, što ste zajedno studirali?

Naravno, da mi je bilo u prvo vrijeme neobično u Rimu, na Sveučilištu. Stoga sam imao veliku sreću da je u istom kolegiju Germanikumu bio danas tako poznati i zaslužni profesor Adalbert Rebić. Njegova dobrotu i kolegijalnost bile su za mene prava utjeha u početnim poteškoćama. S njime sam proveo nezaboravne 4 godine u Germanikumu i Hungarikumu, kako se točno zove kolegij-sjemenište-u koji imaju pravo doći sinovi iz onih naroda koji su pripadali Dunavskoj monarhiji, dakle i mi Hrvati.

8. Izdajete knjigu u Glasu Koncila, 2001. godine pod naslovom „Sloboda i odgovornost“. Knjiga koja obuhvaća Kršćanske poglede na značajnija pitanja našeg vremena. Ovu knjigu posvetili ste svojim roditeljima, majci Agnezi rođ. Hađikan i ocu Vinku. Možete li nam malko približiti ovu posvetu?

Knjigu sam posvetio svojim roditeljima radi toga jer ne bih mogao pisati o kršćanskim pogledima na svijet da me oni nisu doveli do Boga primjerom svog kršćanskog života. Od njih sam naučio da sve dobro imamo od Božeka; da moram biti dobro dijete, jer Božek kaštiga zločestu djecu. Još za vrijeme teoloških studija mi je postalo jasno da svoju duboku religioznost zahvaljujem majci i ocu, te da tu religioznost ne može uzdrmati nijedna teološko-kritička teorija. Zahvalan sam za taj dar. Ovakva religiozno-

st je prava Božja milost jer je ona pretpostavka zreloj vjeri. Velika je zabluda misliti da se preko teološkog znanja, dakle preko studija teologije, dolazi do vjere. Moći vjerovati je nešto posve drugo nego znati o vjeri. Moći vjerovati dolazi od Bo-

ga, to je milost Duha Svetoga koji u nama djeluje ako mu otvorimo srce. Milost vjere može dobiti svaki čovjek ako joj se otvori molitvom, dobrim djelima i mislima. To pak nam mogu dati samo roditelji i nitko drugi. Stoga je danas najveća milost imati kršćanske roditelje koji od malena uče djecu moliti, koji stvaraju u kući atmosferu ljubavi i nježnosti, koji znadu djeci otvoriti oči za lijepo npr. za glazbu, za prirodu, životinje, krajolik, cvijeće. Time pomažu da se u djetetu rađa sposobnost diviti se, sposobnost doživljavati duhovne vrednote, sposobnost biti zahvalan. Sve ovo je pretpostavka, sve ovo je prvi korak da čovjek doživi blizinu Tajne, misterija života i Svemira, a što je to drugo nego Bog. Tko je doživljavao u djetinjstvu sve ove osjećaje, taj je postao neizlječivo religiozan kroz čitav život, taj je našao biser ili svjetiljku koji će pratiti na životnom putu, taj će gotovo nužno jednom sjesti do nogu Isusovih i postati njegov učenik, postati katolički vjernik iz uvjerenja. Uvijek sam se ljutio, a i danas se ljutim, kada teolozi-ti znanstveni „stručnjaci“ znanja o Bogu, i ja sam jedan od njih - hoće primjerice zabraniti vjernicima moliti krunicu ili vršiti druge pobožnosti jer tobože to nije u skladu sa znanstvenom teologijom. Može biti da nije u skladu s teologijom, ali time nije ni izdaleka odlučeno da nije u skladu s Božjim Duhom. To je bitno pitanje koje si treba postaviti i teologija: da li je moja znan-

stvena teologija u skladu s Božjim Kristovim Duhom?
9. Čitamo Vaše članke svako malo u katoličkom tjedniku Glas koncila pod rubrikom „Teološki osvrt“. Zna li da to našoj fari, našim župljanima znači kao dodatna propovijed domaćeg sina ?

Eto pa Vam i na tome zahvaljujem.

10. Drago mi je da čitate moje članke. Na taj način smo povezani mislima i osjećajima. Svoju ulogu pisca gledam u ovome: moja razmišljanja su najprije korisna meni osobno, pa se pitam zašto da ne omogućim drugima da sudjeluju u traženju i otkrivanju Božjih istina, istina o životu na društvenom, gospodarskom, znanstvenom, političkom području, te da se onda zajedno radujemo što smo otkrili barem mali biser orijentacije i utjehe u životu. Svoju ulogu pisca bih ovako opisao: ja sam gladni siromah, koji je našao hranu, pa se žuri saopćiti drugim gladnim siromasima gdje ima hrane i pozvati ih da dođu za stol punog jela i pića.

10. Hvala Vam na suradnji i posjeti svima nama, koju ste nam omogućili kroz ovaj intervju koji čitamo u našim toplim domovima.

I ja se Vama zahvaljujem. Neka Novorođeni blagoslovi vaš rad. Vašim literarnim prilozima vi palite svijećice da svi zajedno možemo sigurnije koracati na često tamom obavijenim putem kroz život. Budite navjestitelji ljubavi Božje prema nama ljudima znajući životnu istinu:

Samo od ljubavi možda može živjeti netko. Bez ljubavi ne može živjeti ama baš nitko!

Predrag Brezničar

Bl. Alojzije Stepinac

nadbiskup zagrebački, kardinal, mučenik (Krašić, 1898-1960)

Alojzije Stepinac rođen je 8. svibnja 1898. u Brezariću, župa Krašić. Bogoslovni nauk završio je u Rimu, gdje je zaređen za svećenika 26. listopada 1930. Papa Pio XI imenovao ga je 28. svibnja 1934. nadbiskupom koadjutorom. Biskupsko služenje proživio je pod geslom: "U Tebe se, Gospodine, pouzdam!" (Ps 31,1).

Hrabro se suočio s izazovima povijesti, u kojoj bijaše poslužiteljem Evanđelja. Proročki je prikazivao razorne moći svih ideologija kojih je cilj bio protivan časti pravoga Boga i dostojanstva ljudske osobe. Svi prognani zbog rasne, klasne ili nacionalne ideologije u njemu su imali svoga zaštitnika. U liječenju socijalne bijede darivao je od svoga stola i od crkvenih dobara.

Osnivao je nova župna središta, marno promicao katolički tisak, uznastojao urediti katolička društva prema načelima crkvenog Učiteljstva, uključivao redovnike i redovnice u pastoralni i karitativni život Nadbiskupije, te tješio i duhovno podizao obespravljene puk.

U hrvatskome narodu širio je duh zahvalnosti prema Bogu kroz pobožnosti nadoknade za grijehove psovke i pobačaja. Gorljivo je promicao pobožnost prema Euharistiji govoreći često: "Onome tko se drži Isusa, sve biva lako!" Iskazivao je sinovsku odanost prema Bogorodici. Znakovite su njegove riječi: "Ja vjerujem da će se Rusija obratiti i kip Bogorodice da će stajati na Kremlju!", a izraz su nje-

gove čvrste vjere u Božju pobjedu na Marijin zagovor. Tu je vjeru krijepio moleći dnevno sva otajstva krunice.

iz njegove predanosti u volju Božju bijaše vidljivo kako životnu snagu i nauk crpi iz Biblije. Do te je mjere bio uronjen u sv. Pismo da je sva zbivanja prosuđivao na temelju Objave i u svjetlu Božje Providnosti. utirao je u Crkvi u Hrvata put k biblijskim izvorima propovijedanja i katehizacije. Živio je od Božje riječi i njome nadahnut hrabrio druge na popravak života i evanđeosko poimanje rodoljublja. To ga je približilo njegovim vjernicima do te mjere da je Crkva u Hr-

vata živjela njegovim uvjerenjem, prihvatila njegov stav i jačala se njegovom vjerom.

U svakom je političkom sustavu branio slobodu i nadnaravno podrijetlo Katoličke crkve. Kada zbog vjerno-

nosti savjesti nije dopustio da Crkva postane ropkinjom komunističke ideologije, te da se odcjepljenjem od Rima stvori tzv. "Hrvatska nacionalna crkva", montiran mu je politički proces na kojem ga je komunistički sud 11. listopada 1946. osudio na 16 godina robije. Hrvatski Sabor je 14. veljače 1992. poništio sudsku presudu i osudio politički sudski postupak protiv Zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca. Za njegovu hrabrost i svjedočko trpljenje Papa Pio XII. uvrstio ga je 12. siječnja 1953. u Zbor kardinala.

Njegov nastup pred sudom očitovao je živu i nepokolebljivu vjeru u božanstvo Isusa Krista, djevičansko materinstvo Blažene Djevice Marije i vječni život čovjekov. Proživljavao je Crkvu kao Mistično Tijelo Kristovo. Vidjelo se to u njegovoj skrbi za Crkvu na svim stranama svijeta, u strpljivom podnošenju patnji i poniženja kao i u svijesti da ga molitve sveopće Crkve vežu u neraskidivo jedinstvo s Rimskim biskupom. U borbi s progoniteljima Katoličke crkve poticao je sebe i druge na vjernost riječima:

"Gdje je Petar, tamo je Crkva!" i jačao pouzdanjem: "Oluja će proći, a Bog ostaje zauvijek!"

Kroz cijeli život, a osobito u zatvoru i sužanjstvu, pokazao se kao vjeran sluga Božji. Vidjelo se da mu je Bog davao snagu za takav život

vjere kojom je i druge poticao na evanđeoski oblik života. Neprestana njegova molitva, osobito za progonitelje Crkve i njegove osobe, pozivi na opraštanje i vršenje kršćanskih kreposti odavali su čovjeka žive vjere, neslomiva pouzdanja i djelatne ljubavi.

Tako je svojim životom uistinu ostvario program što ga zapisa 29. prosinca 1956. za krašićkog sužanjstva: "Naši bi se ideali mogli sažeti u jednu riječ- Bog! Bog naš uzor, Bog naš život, Bog i svjetlo naše na stazama ovoga zemaljskog života!"

Umro je na glasu svetosti i mučeništva, u Krašiću, 10. veljače 1960. i pokopan u zagrebačkoj katedrali. Njegov je grob mjesto neprekidne molitve i vrelo uslišanja.

Godine 1981. u Rimu je službeno otpočeo kanonski postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim. U listopadu 1998. u hrvatskome nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke papa Ivan Pavao II. proglasio je Alojzija Stepinca blaženikom Katoličke crkve.

Fresko-sliku svih hrvatskih svetaca i blaženika blagoslovio je varaždinski biskup Marko Culej u zavjetnom svetištu Predragorcjene Krví Kristove u Ludbregu 3. rujna 2005.

Pjevački zbor liječnika iz Zagreba

Posljednji dan božićnih svetkovina, blagdan Isusova krštenja, naša župa iskoristila je za misno slavlje u posebno svečanom tonu. Prepuna župna crkva toplo je dočekala Pjevački zbor liječnika iz Zagreba kojima dirigira Mijo Bergovec, rodom iz Hodošana. Misu koju su predvodili varaždinski biskup mons. Marko Culej i naš župnik Darko Kelemenčić, hrvatskim je božićnim pjesmama upotpunio odličan zbor. Nakon mise zborashi su na središnjem oltaru održali i prigodan koncert.

Blagoslov mozaika Blažene Djevice Marije Kraljice

Novi crkveni mozaik u kapeli Blažene Djevice Marije Kraljice u Donjem Pustakovcu izradio je umjetnik Vladimir Meglić, a 8. siječnja 2006. blagoslovio je mons. Marko Culej uz pomoć župnika Darka Kelemenića. Mozaik je napravljen od posebnog venecijanskog murano stakla, a radovi su koštali oko sto tisuća kuna, koje su donirali: Međimurska Županija, Međimurje Plin i Općina Donji Kraljevec.

Igrokaz "Isus u Peharčeku"

Toplo i učinkovito prikazana božićna poruka kroz sukob laži i istine, spomena i zaborava, patnje i oslobođenja. Uvjerljivo vodi ka opredjeljenju za praštanje, iskrenost, ljubav i povjerenje... Tako je glasila najava igrokaza "Isus u Peharčeku" koju smo imali prilike vidjeti i u našoj župi.

Priča igrokaza koja se zbiva u seoskoj gostioni "Peharček" sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća te pokušava što kroz karikaturu prikazati situaciju vremena. U likovima Barice, Frenkija, Jan-dre i drugih, mnogi su gledatelji prepoznali ljude iz svoje okoline, ljude s kojima žive, a neki možda čak i sebe. Poruka igrokaza je: svakome čovjeku i u svakoj situaciji Bog je blizu, čak i tamo gdje nam se to čini najma-nje vjerojatno i svakoga čovjeka Bog zove da se vrati na pravi put, put mira, radosti i ljubavi. Riječju jednoga od likova: "Ni kraj kad misliš da je kraj, ni za mene ni za nas". Povratak je Bogu moguć, a on ne samo da nas čeka nego nam izlazi u susret. Trajno je prisutan u našoj svakodnevnicu iako nama

često nevidljiv.

Igrokaz su pripremili i izveli mladi iz župa Prelog i Sveti Juraj u Trnju, ukupno nas sedamnaestoro. Likove su u igrokazu tumačili: Marija Mihac, Patricija Šimunić, Predrag Brezničar, Ivana Sabol, Stjepan Glavina (u dvije uloge), Ivana Mesarek, Josip Radiković, Andrija Krušelj, Silvio Benč, Marina Benč, Jurica Kos, Igor Ivković (u dvije uloge), Marine-la Mesarek, Vinko Oto, Matija Šengulja, Marta Barić i Maja

Radiković.

Ova je skupina igrokaz izvela četiri puta. Premijera je bila u Goričanu 17.12. 2005. Nakon toga u Svetom Jurju u Trnju, te u Domu kulture u Prelogu, a gostovali smo i u Svetom Đurđu Ludbreškom.

Reakcije gledateljstva na sve su četiri pred-stave bile izuzetno dobre, pa možemo očeki-vati da ćemo ovaj igrokaz moći još koji puta vidjeti u našim krajevima. Također, mlada će glumačka skupina potaknuta ovim uspjehom zasigurno, kako se kaže, "na daske" postaviti još koji vrijedan komad.

Prikaz živih jaslica

Prije mise polnoćke održan je prikaz živih jaslica na župnom dvoru u Sv. Jurju u Trnju. Prikaz živih jaslica ponovljen je dan kasnije na blagoslovu djece.

sudjelovali su:

SVETA OBITELJ: Tamara i Josip Recek

ANĐELI: Paula Markati i Tihana Srpak

SVETA TRI KRALJA: Josip Glad, Zdravko Halić i Zvonko Zrna

PASTIRI: Dean Čonka, Danijel Čonka, Ivan Gašparić, Đurđica Hegedušić, Štefica Kolarić, Martin Recek, Katarina Gavran, Jurica Recek, Ivan Petar Srpak, Viktor Srpak, Željko Strahija, Karla Barić.

ČITAČI: Predrag Brezničar, Ivana Gavran, Igor Ivković

ZBOR: Crkveni zbor Župe Sveti Juraj u Trnju i Mješoviti pjevački zbor KUD-a Općine Donji Kraljevec

RASVJETA: Josip Markati

GRADITELJI JASLICA: Višnja i Zlatko Kramar

KOORDINATOR: Božidar Kolarić

REŽIJA, SCENOGRAFIJA, KOSTIMI: Marija Hranjec

PRINOS DAROVA

STATISTIKE

KRŠTENI (Od 24. rujna 2005. do
danas)

Arijana Sakač (Sveti Juraj u Trnju)

Antonio Jeđud (Palinovec)

Lovro Purić (Hodošan)

Petar Sijarto (Čehovec)

Mia Pintarić (Donji Kraljevec)

Mateo Čanadi (Palinovec)

Karlo Kovačić (Donji Pustakovec)

Xena Beneš (Turčišće)

Lovro Hlišć (Čehovec)

Jasmin Mihocek (Palinovec)

Dario Šestanj Perić (Sveti Juraj u
Trnju)

Matija Kramar (Donji Pustakovec)

VJENČANI (Od 10. rujna 2005. do
danas)

Matija Hranjec i Karolina Kontrec

Siniša Lepen i Slađana Županić

Krunoslav Lukačević i Milica Mi-
hac

Slavko Ružić i Katarina Čanadi

ŽUPLJANI VJENČANI U DRU-
GIM ŽUPAMA (Od 01.10.2005 do
danas)

Stjepan Lisjak i Monika Novak

Ivan Sabol i Andreja Kolar

Josip Kenjereš i Sanja Pergar

Kristijan Baranašić i Ana Janković

Saša Babić i Petra Štrok

UMRLI (Od 19. rujna 2005 do kraja 2005)

Leonard Hranjec (Palinovec)
Franciska Vinković (Turčišće)
Đuro Vuk (Hodošan)
Marija Radosavljević (Čehovec-Zagreb)
Terezija Horvat (Hodošan)
Franjo Tomašek (Palinovec)
Ivan Sabol (Hodošan)
Stjepan Dojčić (Hodošan)
Franjo Pavlic (Turčišće)
Ivan Jurčec (Hodošan)
Ivan Pintar (Hodošan)
Mirko Katona (Čehovec)
Ana Lončarić (Hodošan)
Franjo Kramar (Čehovec)
Josip Vidović (Hodošan)
Marija Markač (Hodošan)
Mladen Ferenc (Turčišće)
Katica Novak (Palinovec)
Antun Novak (Donji Hrašćan)
Stjepan Strahija (Donji Pustakovec)
Marija Mesarek (Turčišće-Varaždin)

UMRLI (Od 02.01.2006 do danas)
Katarina Purić (Hodošan)
Elizabeta Krznar (Hodošan)
Marija Herman (Donji Pustakovec)
Katarina Jalšovec (Donji Hrašćan)
Stjepan Kovačić (Sveti Juraj u Trnju)
Ivan Habuš (Čehovec)
Ivan Blagus (Palinovec)
Terezija Špirk (Palinovec)
Vid Kolarić (Donji Hrašćan)
Lovro Kocijan (Donji Hrašćan)

KRŠTENI 48 MUŠKIH 27 ŽENSKIH 21
UMRLI 63 MUŠKIH 31 ŽENSKIH 31 DRUGIH ŽUPA 5

Po SELIMA

SVETI JURAJ U TRNJU	KRŠTENI 5	UMRLI 2	OMJER +3
DONJI PUSTAKOVEC	KRŠTENI 4	UMRLI 4	OMJER 0
PALINOVEC	KRŠTENI 6	UMRLI 11	OMJER -5
HODOŠAN	KRŠTENI 11	UMRLI 18	OMJER -7
DONJI HRAŠĆAN	KRŠTENI 2	UMRLI 6	OMJER -4
TURČIŠĆE	KRŠTENI 5	UMRLI 6	OMJER -1

SVETA POTVRDA 55 MUŠKIH 21 ŽENSKIH 34

PRVA PRIČEST 41 MUŠKIH 24 ŽENSKIH 17

VJENČANO 29 PARI

DUHOVNA ZVANJA 9 SVEĆENIKA I 3 ČASNE SESTRE

SAKRAMENETE PRIJE SMRTI PRIMILO 44 A NIJE PRIMILO 19

OBITELJSKI DAR ZA 2005 GODINU UPLATILO 724 OBITELJI DO 31.12.2005. Nakon Nove Godine 2006. pojedine obitelji uplaćuju zaostatke od jedne godine ili više pa im se zahvaljujem i preporučam se svima da izvršavaju svoje kršćanske obaveze i u ovoj 2006. godini.

SAKRAMENTI I VAŽNIJI DATUMI U ŽUPI:

SVETA POTVRDA (FIRMA) u subotu 06. svibnja u 17,00 sati u Župnoj crkvi

PRVA SVETA PRIČEST u nedjelju 14. svibnja u 10,30 sati u Župnoj crkvi

HODOČAŠĆE NA MARIJU BISTRICU u subotu 29. srpnja

HODOČAŠĆE BOLESNIKA NA MARIJU BISTRICU u subotu 17. lipnja

HODOČAŠĆE NA TRSAT u subotu 05. kolovoza

HODOČAŠĆE U LUDBREG u subotu 02. rujna

HODOČAŠĆE BOLESNIKA U LUDBREG (Prema dogovoru sa Caritasom)

PROŠTENJA U ŽUPI OVE GODINE:

SVETI JURAJ U TRNJU - Jurjevo 23. travnja, Gospa Škapularska 16. srpnja)

DONJI PUSTAKOVEC - Kraljica Apostola u nedjelju 27. kolovoza

PALINOVEC - Presveto Trojstvo u nedjelju 11. lipnja

ČEHOVEC - Sveti Rok u nedjelju 20. kolovoza

TURČIŠĆE - Krist Kralj u nedjelju 29. listopada

DONJI HRAŠĆAN - Sveta Obitelj u nedjelju 17. rujna

HODOŠAN - Ivan Nepomuk u nedjelju 21. svibnja

Svetođurski zvonar

IME: Josip

PREZIME: Fajić

DATUM ROĐENJA: 15.9.1949.

BROJ DJECE: 2

BOJA OČIJU: zelena

NADIMAK: Bobe

1. ČULI SMO DA VAM JE HOBI UMJETNIČKO SOBOSLIKARSTVO. VOLITE LI TAJ HOBI?

To je moja profesija KV soboslikar i ličilac sa srednjom školom. Uvijek sam volio raditi s bojama, one nam popunjavaju naš svagdanji život. S veseljem obnavljam oko sebe naše pilove i križeve.

2. NAIZGLED STE SPORTSKI TIP, A ČULI SMO DA STE BILI PRAVA NOGOMETNA

ZVIJEZDA-JE LI TO MOGUĆE?

Kad smo sedamdesetih godina bili poznati klub «Trnje» u cijelom Međimurju, a i šire onda nije bilo zvijezda igrača. Svi smo s ljubavlju igrali nogomet. Bilo je i boljih igrača od mene. Bio sam osrednji igrač, bek, to mi je bilo standardno mjesto. Nadimak Bobek dobio sam od svog pokojnog oca. On je bio dobar igrač, a jabuka ne pada daleko od stabla.

3. KAD STE OSJETILI POZIV ZA ZVONARA? KOLIKO STE DUGO ZVONAR?

To je sve tijekom okolnosti. Moja firma Feromont se raspala, pa sam bio na burzi 1996. Baš te godine je bivši zvonar, sad pokojni Pavao Kivač ostavio «zvonariju». Kao odbornik prisustvovao sam sastanku odbornika. Na tom sastanku Božo kolarić upitao me deli želim biti zvonar. Radosna srca prihvatio sam taj posao i do dan danas obavljam to s neizmjernom ljubavlju.

4. KAKO DOLAZITE NA RADO MJESTO?

Radosna srca dolazim na svoje radno mjesto, jer me tu čeka moj Bog u presvetom oltarskom sakramentu. Uvijek ga radosna srca pozdravim i rado ga molim da nas i našu župu štiti svojim milosrđem.

5. PORUKA LJUDIMA?

Pred nama su teška vremena i sami vidimo što se sve događa, ako molimo srcem Boga sve loše će nas zaobići. Treba puno, puno moliti. Molite kronicu. Ja je molim svaki dan.

HUMOR

Dječak dolazi na ispovijed:

“Velečasni, danas sam napravio istočni grijeh.”

“Kako to?”

“Krao sam jabuke.”

Obećana zemlja je jedina zemlja na Bliskom istoku koja nema nafte?!

Kako to da je kit mogao progutati Jonu?

-Jer Jona spada među dvanaest malih proroka.

Zašto je Adam bio najsretniji muž?

-Jer nije imao svekrve.

Do kad su Adam i Eva bili u raji?

-Do rujna, jer tada zriju jabuke.

Adam i Eva su zaštitnici krojača jer su im pribavili trajan posao.

Nakon brodoloma dva mornara uspijevaju preživjeti te na nekoj olupini plutaju dva dana nadajući se spasiteljima, no što više čekaju sve više počinu sumnjati. Napokon jedan od njih počne moliti:

“Gospodine, ako nas spasiš, neću više piti, neću ni pušiti, neću više lagati, neću prostačiti...”

“Stani, nemoj dalje. Brod na vidiku!”

Kapucin i isusovac prebacuju jedan drugom. Isusovac reče s podsmijehom:

“Govore da je Juda izgledao kao kapucin.”

Odgovori kapucin:

“Ne zna se sa sigurnošću, ali se sigurno zna da je pripadao družbi Isusovoj.”

Nesnosna ljetna sparina. Putuju vlakom zajedno u kupeu jedan gospodin pristojno odjeven te franjevac u habitu. Nakon nekog vremena gospodin ustane, skine jaknu i odahne te se našali s redovnikom:

“Žao mi je da i vi ne možete učiniti isto.”

Franjevac na to iziđe iz kupea i nakon nekoliko trenutaka vreti se s hlačama u ruci te se obraća gospodinu:

“Žao mi je što i vi ne možete učiniti isto.”

Poznato je da sv. Petar određuje mjesta za duše u vječnosti. Jednom kad je prispio do njega neki poznati kirurg, reče mu sv. Petar:

«Ti uđi na nova vrata nad kojima stoji natpis “Dobavljači”.»

Dva studenta teologije raspravljaju:

“Jesi li se ikad zapitao zašto je 4. poglavlje Ivanova Evanđelja najduže?”

“Nisam”

“Razmisli malo. Tu Ivan donosi razgovor između Isusa i jedne žene.”

Vjeroučiteljica tumači djeci Petrovo zatajenje i zaključila kako pijetao kukuriče svaki put kada netko leže. Ivica na to zapita:

“Zašto onda kukuriče u tri sata po noći kad svi spavaju?”

“Zato jer se tada tiskaju novine!”

Ako je papa Kristov namjesnik na zemlji, trebaju li ga onda slušati i onda kada je u zrakoplovu?

Okreni se.
Pruži ruku mira.
Pokušaj htjeti vidjeti
ono zbog čega vrijeđi živjeti.

Pruži ruku mira
radi Sina koji se rodio nama u čast,
koji se rodio da zlo izgubi vlast.
Za Njegovo uzvišeno poslanje
koje ga nosilo širom svijeta
boreći se da skromnost i poštenje
u ljudima procvjeta.
Jer, mnogi nisu te vrline znali
jer mnogi nisu srca imali.

Postoji odgovornost
za svaki trenutak života
što nam ga sudbina daje,
koja je naučila kako
da što više uzima,
a što manje da daje.
Zato, pruži ruku mira
kao lijek bolesniku,
kao utjeha nesretniku,
kao dom beskućniku.

Pruži ruku mira
radi onog koji je svoju krv i tijelo
darovao nama
u liku kruha i vina.
Okreni se
i pruži ruku mira radi Onog
koji je toliko volio svijet
da nam je dao i svog Sina.

Za pravdu, nadu i dobrotu.
Okreni se
i pruži ruku mira
kao najljepši dar životu.